

Arrest

nr. 139 968 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanvraag op basis van 9ter op 04.11.2011 negatief werd beoordeeld. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. X van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. X van 26.04.2012).

Betrokkene beroept zich ook op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter toont hij niet aan dat hij familieleden in België heeft wonen met wie hij een gezinscel vormt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. De advocaat van betrokkene wijst op de aanwezigheid van een man in België. Echter legt betrokkene hiervan geen bewijzen voor en aldus kan deze opmerking niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Verder verklaart betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen. De elementen van integratie behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 3 januari 2014 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2013.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 8 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij, niet onderzocht te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 en 2 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens op een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 beroept. Tenslotte lijkt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan te voeren.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij stelt dat de door haar ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9*bis*, dat psychologische problemen nochtans ook een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. De verzoekende partij verwijst daarbij naar arrest nr. 36 370 van de Raad. Zij vervolgt dat in het medisch attest wordt gesproken over een trauma, dat psychologische problemen moeten worden onderzocht, omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat zij niet zou aantonen dat zij familieleden in België heeft wonen met wie zij een gezinscel vormt en dat gewone sociale relaties niet zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, terwijl volgens haar nochtans niet enkel familiale relaties onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Zij meent dat ook relaties met kennissen en vrienden onder artikel 8 van het EVRM vallen. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij hier ten onrechte geen rekening mee gehouden en kan de motivering dan ook niet als afdoende beschouwd worden. Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoert en stelt tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of

hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar middel tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorgelegde aanvraag niet aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.5. De verzoekende partij lijkt voor te houden dat hoewel de verwerende partij stelt dat de ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, de psychologische problemen wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen vormen, zoals blijkt uit arrest nr. 36 370 van de Raad. Zij wijst er op dat in het (voorgelegde) medisch attest gesproken wordt over een trauma en dat psychologische problemen dienen onderzocht te worden omdat ze mogelijk kunnen kaderen in een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 mei 2013, wat de buitengewone omstandigheden betreft, onder meer het volgende stelde: *“niet kan doen vanuit zijn land van herkomst omwille van zijn medische toestand en zijn behandeling hiervoor”*. In het onderdeel betreffende de gegrondheid wijst de verzoekende partij er op dat zij een aanvraag indiende op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet die onontvankelijk werd verklaard op 16 februari 2009.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij op dit punt dat de vreemdelingenwet, wat de artikelen 9*bis* en 9*ter* betreft, duidelijk heeft voorzien in twee van elkaar te onderscheiden procedures en dat de door de verzoekende partij ingeroepen medische problemen buiten de context vallen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat geen verder gevolg kan worden gegeven aan de door de verzoekende partij ingeroepen medische problemen in het kader van de procedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 9*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

*4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter*.”*

De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van de buitengewone omstandigheden beriep op *“zijn medische toestand en zijn behandeling hiervoor”* doch naliet enige bijkomende informatie hierover te geven. Ook werden geen stukken aan de aanvraag toegevoegd waaruit zou dienen te blijken op welke medische toestand en behandeling de verzoekende partij zich beroept. Uit de aanvraag blijkt enkel dat de verzoekende partij in het onderdeel over de grond van de aanvraag verwijst naar het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aldus kon de gemachtigde er redelijkerwijze van uitgaan dat de verzoekende partij met de loutere verwijzing naar haar medische toestand en de behandeling hiervoor, verwees naar de elementen die zij reeds aanhaalde in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft in voormelde wetsbepaling uitdrukkelijk bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om “[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen of dat zij hierin ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat *in casu* de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Ook in de bestreden beslissing staat te lezen dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 4 november 2011 negatief werd beoordeeld, zodat de verwerende partij zich er niet toe beperkt heeft enkel te stellen dat de medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen.

3.6. Verder lijkt de verzoekende partij de motivering te bekritisieren op het punt waar gesteld wordt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, omdat volgens haar de relaties met kennissen en vrienden wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het louter niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch niet aantoont dat de desbetreffende motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad wijst er op dat het begrip ‘*privéleven*’ niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *privéleven* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een *privéleven* of van beiden, is een feitenkwestie. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

3.7. Uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing van 8 november 2013 blijkt dat het bestuur met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen die aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij betwist deze motieven niet met concrete argumenten.

De verzoekende partij herhaalt in wezen slechts de elementen van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.9. In de mate de verzoekende partij met haar betoog dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met het feit dat niet enkel familiale relaties onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen maar ook relaties met kennissen en vrienden, aangeeft een schending van artikel 8 van het EVRM te willen opwerpen, wijst de Raad er op dat dit artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt vooreerst op dat het bestuur in de voorliggende bestreden beslissing een omstandig motief wijdt aan het recht op het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"Betrokkene beroept zich ook op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter toont hij niet aan dat hij familieleden in België heeft wonen met wie hij een gezinscel vormt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. De advocaat van betrokkene wijst op de aanwezigheid van een man in België. Echter legt betrokkene hiervan geen bewijzen voor en aldus kan deze opmerking niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar vrienden- en kennissenkring, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.10. In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering zonder dit met concrete elementen te staven. Voorts dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij dit element niet aanhaalde in haar aanvraag van 22 mei 2013. In zoverre de verzoekende partij meent dat er een schending van artikel 3 van het EVRM mogelijk is en zij gevaar loopt in haar land van herkomst bij terugkeer gelet op haar medische problemen, verwijst de Raad naar onderstaande uiteenzetting.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM op ontvankelijke wijze opwerpt middels de volgende zin: *“Psychologische problemen moeten worden onderzocht, omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM”*, kan volstaan worden met de vaststelling dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen.

De verzoekende partij dient deze beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij laat evenwel na dergelijke toelichting en bewijsstukken of een begin van een bewijs dienaangaande, bij te brengen.

De Raad dient, gelet voorgaande vaststellingen, te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER